

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.248 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren uit Kazakstan afkomstig te zijn, op 17 december 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 27 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat M. MANDELBLAT en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Kazakstan afkomstig te zijn.

Op 31 januari 2000 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 15 februari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 15 februari 2000 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 augustus 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 23 augustus 2001 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State. Op 13 november 2002 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 112.829.

Op 10 juli 2002 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 maart 2004, 23 januari 2006 en 1 maart 2007 wordt de aanvraag aangevuld.

Op 26 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag van 10 juli 2002 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing van 26 maart 2007 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep is nog steeds hangende.

Op 1 augustus 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag van 1 augustus 2007 onontvankelijk wordt verklaard, daar de aanvraag niet vergezeld ging van identiteitsdocumenten.

Op 5 december 2007 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ditmaal vergezeld van de paspoorten.

Op 20 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 5 december 2007 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.08.2001 met een bevestigende beslissing van weigeren van verblijf door het Commissaris-generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen, hun betekend op 27.08.2001.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan een jaar en zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De verwijzing naar art. 330 van het strafwetboek van de Republiek Kazachstan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat zij illegaal uit Kazachstan of de grens ervan zijn vertrokken en tonen dus niet aan dat zij binnen het toepassingsgebied van dit artikel van de Kazachse wet vallen.

De verwijzing naar de Kazachse wetgeving omtrent het verlies van het Kazachs staatsburgerschap bij het –binnen de drie jaar- niet aanmelden bij de ambassade of consulaat van het land van verblijf volstaat niet om aan betrokkenen deze vrijstelling te kunnen toestaan. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij binnen het toepassingsgebied van dit artikel van de Kazachse wet vallen. Daarenboven hadden betrokkenen na het afsluiten van de asielpprocedure nog tot januari 2003 de tijd om zich aan te bieden bij de ambassade. Dat zij dit niet gedaan hebben is het resultaat van hun eigen houding op dat moment.

De verwijzing naar de verordening N153/14/01, waarin gesteld wordt dat personen die politiek asiel hebben aangevraagd in België, bij hun terugkeer naar Kazachstan zich bij de politie moeten verantwoorden, vormt geen buitengewone omstandigheid. Uit informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt, blijkt dat het hier een twijfelachtig document betreft. Dit document werd reeds in diverse andere dossier gebruikt (CGVS 99/21952B en CGVS 00/30547Z). Naar aanleiding daarvan werd contact opgenomen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), afdeling Almaty op 19.02.2002 per fax. De IOM Almaty blijkt echter geen weet te hebben van dergelijke praktijken en zij komen tot de conclusie dat het vermoedelijk om een vals document gaat vermits er enkel door de KNB een onderzoek op basis van artikel 330 (vermeld in document) kan worden ingesteld tegen personen en niet door de politie. Tevens heeft België in januari 2001 33 personen die asiel hadden aangevraagd, gerepatrieerd en deze hebben zonder problemen de luchthaven van Almaty verlaten en werden ook naderhand met rust gelaten. (Heike Steffes, Federal Office for the Recognition of Foreign Refugees, www.icg-private.ch/webboard/wbpx.dll/read?906.41)

Ook het aangehaalde art. 3 EVRM kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor de verwijzing naar de beschikking van 10.01.2001. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Wat betreft de verwijzingen naar de website <http://state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2004/41689.htm> en de verslagen van Amnesty International en Human Rights Watch; deze verwijzingen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden daar deze verwijzingen gaan over de algemene toestand in Kazachstan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De verklaring van Prof. A. V. P. kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze verklaring geenszins het karakter heeft van een rechtsnorm.

Betrokkenen verwijzen naar diverse arresten die genomen zijn op grond van artikel 3. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige elementen – nl. het feit dat betrokkenen sinds januari 2000 in België verblijven, Nederlands spreken, de verwijzing naar de werkbereidheid, de integratie, de verwijzing naar de vrienden- en kennissenkring en de getuigenverklaringen, de aansluiting bij de Pinkstergemeente DE HOOP, het schoolgaan van de kinderen en de verwijzing naar drie arresten van de Raad van State- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor de terugreis. (...)

Op 27 november 2008 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.08.2001

- Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.02.2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het middel onontvankelijk is omdat verzoekers nagelaten hebben de juridische middelen uiteen te zetten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Verzoekers voeren een kennelijk verkeerde appreciatie, een onredelijkheid en een onevenredigheid aan, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Met het aanvoeren van een kennelijke verkeerde appreciatie doelt verzoeker hoogstwaarschijnlijk op het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van het bestuur. Met het aanvoeren van het ‘manifest onredelijk en onevenredig zijn’ doelt verzoeker hoogstwaarschijnlijk op een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, twee beginselen van behoorlijk bestuur. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn daarnaast ook algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Bijgevolg is het niet vereist dat de verzoekers verwijzen naar enige wettelijke of reglementaire bepaling. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is het middel dat aangevoerd wordt door verzoekers wel behoorlijk onderbouwd.

De exceptie opgeworpen door de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

2.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekers eigenlijk twee beslissingen aanvechten met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers voeren echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers aan dat de beslissing van de verwerende partij berust op een kennelijk verkeerde appreciatie, waarvan de controle door de Raad toegelaten is. Uit

bewoordingen van het enig middel kan worden afgeleid dat verzoekers doelen op de schending van het evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, op de schending van de materiële motiveringsplicht en het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de administratieve overheid.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde.

Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag van 5 december 2007, blijkt dat verzoekers aangaande de ontvankelijkheid van hun zaak onder andere wezen op de volgende wettelijke beschikking:

- Een beschikking van 10/01/01 door de minister van Binnenlandse Zaken van Kazakstan die een strafrechtelijke procedure voorziet tegen de onderdanen die vanuit België naar Kazakstan gerepatrieerd werden, met vermelding van een gevangenisstraf tot 2 jaar. Dit document wordt toegevoegd aan de aanvraag.

Verzoekers wijzen erop dat de tegenpartij dienaangaande stelt in de motivering van de bestreden beslissing dat de verwijzing naar de Kazakse verordening N153/1/01 waarin gesteld wordt dat een strafrechtelijk onderzoek zal ingesteld worden tegen de onderdanen die vanuit België naar Kazakstan gerepatrieerd werden met vermelding van een gevangenisstraf tot 2 jaar, evenmin een buitengewone omstandigheid uitmaakt, om reden dat 'de IOM Almaty blijkt echter geen weet te hebben van dergelijke praktijken en zij komen tot de conclusie dat het vermoedelijk om een vals document gaat ...'

Verzoekers wijzen erop dat een vermoeden geen (tegen) bewijs van valsheid is en dat een vermoeden op zijn minst een twijfel uitmaakt die in het voordeel van verzoekers moet spelen. Zij vervolgen dat van de verwerende partij mag verwacht worden dat zij haar verantwoordelijkheid neemt en dat als zij werkelijk meent dat het om een vals document gaat, zij consequent dient te blijven en de geijkte procedure van valsheid in geschriften dient te gebruiken, wat in casu niet gebeurd is.

Nergens uit de stukken van het administratief blijkt of er enig contact heeft plaatsgevonden met het IOM Almaty noch is er enig stuk terug te vinden waarin de vermoedens van het IOM Almaty vermeld staan. Aldus kan niet nagegaan worden of de stellingen geponeerd in de bestreden beslissing aangaande de vermoedens van valsheid van het document al dan niet berusten op een kennelijk verkeerde appreciatie van de verwerende partij.

Bijgevolg kan niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde van de minister gegrond is, gelet op de aangevoerde schendingen zoals hierboven vermeld. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie wel of niet over alle nodige informatie beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Daar bepaalde determinerende informatie (aangaande onderzoek naar het door verzoekers aangevoerd document) niet aanwezig is in het administratief dossier, is de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 19998, nr. 71.867).

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

Het enig middel is gegrond.

Verzoekers hebben een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X, X, X en X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 oktober 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.